

Gloriile trecutului și eșecurile recente

Miercuri, 24 martie 2010

Gili Cârstea

Așa cum știți deja, în poporul evreu de astăzi – după criteriile actuale, un stat democratic – distribuirea Noului Testament este un delict care se pedepsește cu închisoare.

Guvernul, al cărui ministru de interne este un rabin ortodox, este dispus să meargă oricât de departe spre a ține ascuns de ochii cetățenilor acest raport al istoriei alternative despre evenimentele de acum 2000 de ani.

De fapt, aceasta este doar continuarea unei bătălii de două milenii, un monumental efort de a nega o realitate devastatoare pentru orgoliul, mândria și împietrirea inimii unei clase teologice și academice care nu vrea să se pocăiască, să recunoască greșeala fatală a înaintașilor lor.

Orice națiune, oricât de „naționalistă” ar fi ea, are obiceiul de a permite deschiderea arhivelor secrete după un anumit număr de ani, acele secrete ai căror protagoniști au părăsit scena și nu mai pot fi hăituiți legal pentru isprăvile lor trecute. Națiunile își asumă erorile trecutului, și fac declarații publice în acest sens. Dar nu Israel. În locul recunoașterii și asumării responsabilității, ei aleg calea negării, ascunderii dovezilor și intimidării disidenței, perpetuând o extrem de deformată imagine despre trecut. Speră astfel să obțină unitate națională și respect internațional.

De aici decurge o ciudățenie greu de evitat: Când îți asumi gloriile trecutului îndepărtat, ca popor ales al lui Dumnezeu în mijlocul unui ocean de *goyim* netrebniți, cum poți explica dezastrul din 70 a.d. și împrăștierea prin tot imperiul roman a celor care trebuiau să fie capul și nu coada? Dacă ești poporul ales, acela descris în rapoartele Vechiului Testament, nu poți evita remarcabila declarație divină, din Deuteronom 28, despre consecințele propriilor decizii. Aici, favoarea divină este legată de ascultare sau neascultare.

Dacă vei asculta glasul Domnului:

Deut 28:7 – „Domnul îți va da biruință asupra vrăjmașilor tăi care se vor ridica împotriva ta; pe un drum vor ieși împotriva ta, dar pe șapte drumuri vor fugi dinaintea ta.”

Deut 28:8 – „Domnul va face ca binecuvântarea să fie cu tine în grânarele tale și în toate lucrurile pe care vei pune mâna. Te va binecuvânta în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.”

Deut 28:13.14 – „Domnul te va face să fii cap, nu coadă; întotdeauna vei fi sus, și niciodată nu vei fi jos, dacă vei asculta de poruncile Domnului Dumnezeului tău pe care ți le dau astăzi, dacă le vei păzi și le vei împlini și nu te vei abate nici la dreapta, nici la stânga de la toate poruncile pe care vi le dau astăzi, ca să vă duceți după alți dumnezei și să le slujiți.”

Dacă nu vei asculta glasul Domnului:

Deut 28:25 – „Domnul te va face să fii bătut de vrăjmașii tăi; pe un drum vei ieși împotriva lor, dar pe șapte drumuri vei fugi dinaintea lor; și vei fi o groază pentru toate împărățiile pământului.”

Deut 28:28 – „Domnul te va lovi cu nebunie, cu orbire, cu rătăcire a minții, și vei bâjbâi pe întuneric ziua în amiaza mare, ca orbul pe întuneric; nu vei avea noroc în treburile tale, și în toate zilele vei fi apăsător, prădat, și nu va fi nimeni care să-ți vină în ajutor.”

Deut 28:36 – „Domnul te va duce, pe tine și împăratul pe care-l vei pune peste tine, la un neam pe care nu l-ai cunoscut, nici tu, nici părinții tăi. Și acolo vei sluji altor dumnezei, de lemn și de piatră. Și vei fi de pomină, de batjocură și de râs, printre toate popoarele la care te va duce Domnul.”

Poporul ales a oscilat mereu între ascultare și neascultare, iar modelul din Deuteronom s-a aplicat la literă. Dar oricât de devastatoare a fost furia imperiilor, niciodată nu a atins proporțiile din anul 70, când Israel a fost literalmente șters de pe hartă, ca stat național și ca popor. Un astfel de eveniment major nu poate fi trecut cu vederea, iar el trebuie neapărat așezat - și analizat – în contextul declarației divine din Deuteronom, dacă pretenția că ești acel popor din trecut trebuie luată în serios.

De ce apelează ei astăzi la măsuri drastice de a feri poporul de Noul Testament? Ce este așa periculos la câteva articolașe scrise de niște derbedei de la periferia națiunii? De ce se tem ei atât de mult de câteva scrisori particulare ale unui rabin apostaziat?

Se tem, deoarece acele câteva articolașe, acele câteva scrisori, oferă singura explicație rațională pentru catastrofa din 70, iar raționamentul ei este ancorat puternic în Deuteronomul 28: Poporul a ales, prin conducătorii lui, să se închine idolilor, refuzând ultima încercare a lui Dumnezeu de a-l vindeca. După expresia lui Osea, „Efraim s-a lipit de idoli; lăsați-l în pace” (Osea 4:17).

Există un grup disident evreu, undeva prin Canada, care susține că poporul lor nu are dreptul la o patrie, la un teritoriu național, așa cum spune Moise în Deuteronomul. Ei spun că țara făgăduinței este oferta lui Dumnezeu în condițiile ascultării, și că poporul lor nu a făcut pasul pocăinței și supunerii față de Dumnezeu.

Chiar acea parte a istoriei pe care ei o recunosc și o asumă le stă împotriva și îi condamnă. Pot găsi acolo un mic exemplu despre ce se întâmplă cu o națiune care se află realmente la umbra Celui Atotputernic.

Când Iosafat, împăratul lui Iuda, și-a pus inima să caute pe Domnul, apoi a declanșat o campanie națională de educație spirituală autentică, ura vecinilor nu a avut niciun efect negativ asupra națiunii. Când hoardele invadatoare, ca nisipul mării, s-au revărsat la hotarele lui Israel, Iosafat nu a avut nevoie nici de arme nucleare și nici nu a fost nevoit să recurgă la „opțiunea Samson” spre a convinge pe egipteni sau asirieni să oprească invazia. Singurele instrumente atinse de soldații lui Iosafat în acea zi au fost cele muzicale, asigurând astfel fondul sonor pe care vrăjmașii s-au ajutat unii pe alții să se nimicească. Nicio singură picătură de sânge străin nu a pătat haina militară a Sionului. S-a împlinit la literă profeția psalmistului, că sub ocrotirea Celui Preaînalt, ascuns sub aripile Lui, nicio urgie nu se apropie de cortul tău, atunci când sabia este topită și turnată în fier de plug.

Așa trebuia Israel să fie „capul și nu coada,” prin forța neprihănirii și nicidecum prin violență, prin forța armelor, așa cum fac ei până în ziua de azi. Și, spre a ascunde calea consacrată de ochii poporului, ei maschează informații și neagă evenimente care ar putea explica foarte corect motivele pentru care au dispărut ca națiune în 70. Totul pentru a evita rușinea de a recunoaște că merg pe un drum greșit de peste două mii de ani. Iar principalii vinovați sunt teologii și cărturarii națiunii, care n-au fost capabili să țină pasul cu lumina nouă, cu adevărul prezent. Nu reușeau să înțeleagă că templul lor este doar o pildă, o parabolă pentru scopul etern al lui Dumnezeu.

Are experiența lor tristă vreo legătură cu noi, poporul pentru care sanctuarul este „temelia și stâlpul central”?

Așa cum ei merg oricât de departe spre a ascunde scrierile Noului Testament, la fel se întâmplă în poporul nostru. Clasa academică și teologică a bisericii face orice se poate spre a ascunde istoria alternativă a episodului 1888. Nu au o explicație pentru amânarea revenirii lui Hristos. Nu știu de ce „caracterul lui Hristos” încă nu este „desăvârșit reprodus în poporul Său.” Dar nici în ruptul capului nu vor să recunoască faptul că Hristos este afară, că apelul Lui este refuzat și că suntem de capul nostru, fără hartă și busolă pe marea învolburată a teologiei ecumenice care a spulberat multe corăbii ce pretindeau că duc pe copiii lui Dumnezeu spre țărmul cerului de miază-noapte.

Mai interesant, aceeași ciudățenie pe care o observăm la Israelul după trup afectează și Israelul spiritual de astăzi. Nu poți asuma gloriile trecutului fără să

recunoști eșecurile din istoria denominațională recentă. Biserica de azi își proclamă vocal rădăcinile, se declară urmașa pionierilor însărcinați de Dumnezeu cu povara întreitei solii îngerești, cântă prigonirile și riscurile asumate de înaintași, dar evită pe orice cale să-și asume dezastrele, eșecurile marcante prin care Dumnezeu a fost izgonit din acest popor.

Nu veți găsi nicăieri în presa oficială, în mass-media adventistă, o singură referire la raportul divin despre 1888: „Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram” (The EGW 1888 Materials, 1067), deși cuvintele aparțin unui înger, ca și acele cuvinte din Daniel 8:14, care au devenit temelia și stâlpul central al credinței advente. De ce oare cuvintele îngerului din Materials 1067 nu produc același interes? De ce nu li se dă aceeași importanță și vizibilitate în presa adventistă?

Și aceasta cu atât mai mult cu cât ni s-a spus, pe aceeași cale, că „a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu, în mijlocul nostru, ca popor” (1888 Materials, 445), că „biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt” (5 T 217), și că „lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi încă nu s-a făcut” (1888 Materials, 445).

Asumarea identității adventiste fără recunoașterea eșecurilor majore din istoria noastră recentă ne expun deriziunii publice, blochează poporul în această stare de încropeală nevindecabilă și îl împiedică pe Dumnezeu să Se descopere lumii prin legământul cel veșnic.

Gloriile trecutului nu pot fi asumate fără eșecurile trecutului, dacă sperăm să fim poporul acela măreț, acea biserică „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta,” femeia învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.